אלא בשעת הקטרה והא איכא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל אמר רבא שם פרישה אחת היא אמר מר כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים מנא לן א"ר פדת אתיא כפרה כפרה מיוה"כ אמר רב [א]אחא בר אהבה שמע מינה מעלות דאורייתא והכי גמירי להו דאי ס"ד דרבנן מאי שנא בין האולם ולמזבח דילמא מיקרו ועיילי מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי בין האולם ולמזבח כיון דלא מפסיק מידי לא מינכרא מילתא עזרה כיון דאיכא מזבח החיצון דמפסיק מינכרא מילתא אמר רבא ש"מ [ב]קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא דאי ס"ד שתי קדושות נינהו אולם [ג]גופיה גזירה וניקום ונגזור גזירה לגזירה לא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא היכל ואולם שתי קדושות: בכל יום היה חותה בשל כסף וכו': מ"ט [ד]התורה חסה על ממונן של ישראל: והיום חותה בשל זהב ובה היה מכנים: מ"ט [א]משום חולשא דכ"ג: בכל יום בשל ארבעת קבין וכו': תנא [ה]נתפזרו לו [ב]קב גחלים מכבדן לאמה תני חדא קב ותניא אידך קביים בשלמא הך דתני קב רבנן אלא הך דתני קביים מני לא רבנן ולא רבי יוסי אמר רב חסדא רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה היא דתניא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר בשל קביים היה מכנים רב אשי אמר אפילו תימא רבי יוסי והכי קאמר בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות: בכל יום היתה כבידה והיום קלה: תנא בכל יום היתה גלדה עבה והיום רך בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה מ"ט [ג]כדי שתהא זרועו של כ"ג מסייעתו תנא [ו]בכל יום לא היה לה ניאשתיק והיום היה לה ניאשתיק דברי בן הסגן: בכל יום היה זהבה ירוק: א"ר חסדא שבעה זהבים הן זהב וזהב טוב °[1]וזהב אופיר [2]וזהב מופז [3]וזהב שחוט [4]וזהב סגור [5]וזהב פרוים זהב וזהב טוב דכתיב [6]וזהב הארץ ההוא טוב זהב אופיר דאתי מאופיר זהב מופז

שדומה

בקדושה. מתן דמים: שם פרישה אחת. כולה חדא מעלה (א) היא דמהיכל פרשי [משום] לפני ולפנים בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים ומבין האולם ולמזבח לא [פרשי] בשביל לפני לפנים כלל וכיון דאשמועינן דמשום הקטרה דלפני ולפנים לא פרשי לא איצטריך לאשמועינן משום מתן דמים: **מעלות דאורייתא.** מעלות שמנו חכמים במשנה במסכת כלים בפ"ק (משנה ח) דקאמר התם הר הבית מקודש מירושלים והחיל מהר הבית ועזרת נשים מן החיל ועזרת ישראל משל נשים ושל כהנים משל ישראל ובין האולם ולמזבח מן העזרה וההיכל מבין האולם ולמזבח דאורייתא נינהו הלכה למשה מסיני והכי גמירי להו הלכך לענין פרישה (ב) נמי דקרא לא איצטריך פרישה אלא מהיכל כדכתיב ז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואתו רבנן וגזור בין האולם ולמזבח דילמא מיקרי ועייל להיכל ולא נמשכה שאר עזרה לאותה גזירה שהרי בין האולם ולמזבח קדושה אחת היא ושאר כל העזרה קדושה אחת ובין האולם למזבח גופה גזירה והויא לה שאר עזרה גזירה לגזירה ואי סלקא דעתך מעלות דקתני התם דרבנן נינהו אבל מדאורייתא בין האולם ולמזבח וכל העזרה חדא קדושה היא מ"ש כו': **מכולה עזרה נמי [נפרשו].** משום הא גזירה גופה דהא כולה חדא גזירה: **ש"מ.** מדגזור בין האולם ולמזבח פרישה: **קדושת היכל ואולם חדא היא.** ואולם נמי אהל מועד מקרי ועביד הרחקה לפרוש מבין האולם ולמזבח (ג) פרישה לכל העזרה דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה באהל מועד: **אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא.** וכי גזור אולם אטו היכל אימשיך האויר דבין האולם בההיא גזירה: **חסה על ממונן.** ואנן נמי חסינן וחתיית גחלים שוחקת את הכלי ומחסרתו: **משום חולשא.** שטורח הוא לערות מכלי אל כלי: **קב גחלים.** כשמערה של ארבעת קבין לתוך של שלשה מתפזר לו קב גחלים הוא מכבדו °לתוך אמה סילון של עזרה היוצאת לנחל קדרון: **ולא רבי יוסי.** דאי ר' יוסי שלשה מתפזרין: **בשל קביין היה מכנים.** וחותה בשל ד' קבין כרבנן שאמרו בשל ד' קבין היה חותה: **סאה מדברית.** ששת קבין מדבריות וכשבאו לירושלים הוסיפו שתות על המדות ונעשות ששת קבין מדבריות חמש ירושלמיות וכשחותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות נתפזרו לו (ד) קביין ירושלמיות: **היה גלדה עבה.** דופנה עבה לכך היתה כבדה: **רך.** דק: **ניאשתיק.** טבעת ברזא שמקשקש ומשמיע קול משום ונשמע קולו בבואו וגו' (שמות כח): **וזהב הארץ ההוא טוב.** מכלל דאיכא זהב סתמא:

שדומה

דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה. הכי פירושא לדידך לא הוה ליה למתני האי לישנא דבין בשעת הקטרה וכו' אלא הכי איבעי ליה למתני שבהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים ובין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ודמתן דמים ואמאי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא בשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא במתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ותנא הקטרה משום דעיקר קרא איירי בה וה"ה במתן דמים:

אתיא כפרה כפרה מיוה"כ. תימה לי בשלמא שעירי עבודת כוכבים כתיב בהן כפרה בפרשת שלח אבל פר כהן משיח דלא כתב ביה כפרה אע"ג דאיתקש לפר העלם דבר מנלן למאן דאמר בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נ.) דדבר הלמד בג"ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מ:) לפר זה פר העלם ואע"ג דקרא בדידיה איירי איצטריך למיהוי מאי דאתיא ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיכא למימר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי נמי אהני להאי מילתא דהכא דגמרינן מיוה"כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יום הכפורים יש לומר דלדידיה לא קשיא דהא כיון דדריש ועשה לפר זה פר יום הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה"כ ופר כהן משיח להדדי וגמר מפר יוה"כ לפרישה דאף על גב דשעירי עבודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת בפר העלם ודרשינן מיניה שעירי עבודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ביה קרא שאני התם דהחטאת ייתורא בעלמא הוא ואין במשמעותו שיהא מוקש לפר כהן משיח אבל פר כהן משיח ופר יום הכפורים בהילוך לישנא דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה דהיינו פר כהן כאשר עשה לפר יום הכפורים וכן פירש שם ריצב"א אמילתא אחריתי:

בכל יום לא היה לה ניאשתיק. פרש"י טבעת להשמיע קול כדכתיב ונשמע קולו בבואו אל הקודש ובירושלמי גרסינן נרתק שלא יכווה ונראה לריצב"א כעין נרתק של עור היה עשוי סביב ידה של מחתה לאחוז בה שלא יכווה משום דכל כלי מתכות חם מקצתו חם כולו ולפיכך היה צריך היום נרתק יותר מבשאר ימים לפי שהיו הגחלים שוהים במחתה זמן מרובה עד שהיתה חמה הרבה ושוב מוציא אותה שהיא אחת מהעבודות הוצאת כף ומחתה ופריך בירושלמי ואינו חוצץ ומשני קובעו במסמר כלומר על ידי מסמרין היה נקבע אותו נרתק לבית יד שיהא בטל ויחשב כגוף המחתה: **זהב** טוב. מפרש בירושלמי כשצורפים אותו אינו נחסר כלום זהב מופז על שם מקומו: ה) **והיום** מקיתון של זהב. דאמר בפרק שני דזבחים (דף כג.) דבכל כלי שרת מקדש דכתיב ירחצו לרבות שאר כלי שרת. ריב"א:

רבי

עין משפט נר מצוה

לה א מיי' פ"ב מהל' עבודת יוה"כ הל' ה:

לו ב מיי' פ"ג מהלכות תמידין הלכה ה:

לז ג מיי' פ"ב מהלכות עבודת יוה"כ הל' ה:

גליון הש"ס

גמרא וזהב אופיר. מלכים א' י' י"א. זהב מופז. מ"א י' י"ח. זהב שחוט. מ"א י' ט"ז. זהב סגור. מ"א י' כ"א. זהב פרוים. דה"ב ג' ו': רש"י ד"ה קב גחלים. לתוך אמה סילון. עיין לקמן דף מו ע"ב תוד"ה כי פליגי:

רבינו חננאל

אמר רב אדא בר אהבה ש"מ מעלות דאורייתא והכי גמירי להו. פי' כגון עשר קדושות ששנינו במשנתינו, וקדושת כל אחת יש לה מעלה מן האחרת, ומעלת ההיכל זולתי מעלה בין האולם ולמזבח. ואסיקנא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה הואי, היכל ואולם שתי קדושות הם. **מפני מה** לא היתה מחתה של זהב בכל יום, שהתורה חסה על ממונם של ישראל. **תני חדא** נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה. ותניא אידך קביים. בשלמא הא דתני [קב] רבנן היא, דתנן בכל היום חותה בשל ארבע קבין ומערה לתוך מחתה של שלשת קבין ומתפזר קב, אלא הא דתניא קביים לר' יוסי ליתה, דהא ר' יוסי חותה בשל סאה שהיא ו' קבין, ומערה בשל שלשת קבין קתני, נשארו ג' קבין, לרבנן נמי ליתה דהא קב נשאר להן. ושנינן לר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה היא, דתני בשל קביים היה מכניס, נשארו מן הארבעה קבין [קביים]. ובא רב אשי ואוקמה לר' יוסי ואמר הכי קתני ר' יוסי חותה בסאה מדברית, ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות. וגרסינן בעירובין פרק כיצד משתתפין בתחומין, ת"ר סאה ירושלמית עודפת על של מדברית שתות. **בכל יום** היתה המחתה כבדה שהיתה גילדה עבה [והיום רך], ולמה היתה היום ידה ארוכה, כדי שתהיה ידה תחת זרועו ותמצא מסייעתו. **ניאשתיק** כיסוי כדאמרי רבנן בשמש כי א) [לעתיד לבוא הק' מערטלו מנושתקו]. בכל יום היה זהבה ירוק והיום אדום. **אמר רב חסדא** ז' זהבים הן. זהב. וזהב טוב. וזהב שחוט. וזהב אופיר. וזהב מופז. וזהב סגור. וזהב פרוים.

א) כצ"ל, ע"פ הערוך ערך נשתק.

תום' ישנים

אתיא כפרה כפרה. תימה אמאי לא מיבעיא ליה בקטרת מנא לן דפורשין בשעת הקטרה, דהא לא אשכחן פרישה אלא בקטרת דלפני ולפנים אבל בקטרת דהיכל שהוא כמו מתן דמים לא אשכחן מיהא פרישה. ריב"א. וי"ל כיון דקטרת הוי דבר שבחשאי יש (לפנים) [לפרוש] גם בשביל הקטרה דהיכל. **ש"מ מעלות דאורייתא.** פירש רש"י כל מעלות השנויות במס' כלים [פ"א] מהר הבית ואילך. ואין נראה לרבינו דהא קתני התם עזרת נשים מקודשת ממנו שאין טבול יום נכנס לשם כו' והוא מדרבנן [כדאמרינן ביבמות] [ז, ב] אלא חדש[ה] שחדשו בה דברים ואמרו טבול יום לא יכנס למחנה לויה, וליכא למימר [דבמת] לבד מעזרת נשים קאמר דהיא מדאורייתא, דהא בסוטה [כ, ב] גבי הוציאוה שלא תטמא עזרה משמע שאפילו טמא מת או מת יכול ליכנס שם. אלא יש לפרש מעלות דמחנה שכינה או מעלות השנויות בין האולם למזבח דמסכת כלים הוו דאורייתא. **ש"מ מעלות דאורייתא.** פי' רש"י מעלות (אחרות) [אחרונות] דקדושות שמצינו בכמה מקומות בעזרה דבין האולם ולמזבח דאורייתא, ולהכי גזור רבנן בין האולם למזבח משאר עזרה שהוא קדוש יותר מן התורה. אלא אי אמרת דרבנן נינהו, שאינו קדוש יותר מן העזרה כלל אלא מדרבנן, בעזרה נמי ליגזור. ואין נראה לריב"א דהא מעלות טובא איכא בינייהו, דאע"ג דמדרבנן נינהו שהחמירו בין האולם ולמזבח יותר משאר עזרה, הכא נמי החמירו בו יותר. ועוד דקתני התם [כלים פ"א מ"ט] א"ר יוסי בה' דברים בין האולם למזבח (עולה) [שוה] להיכל שאין בעלי מומין ופרועי ראש ושתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים [נכנסים לשם], ופורשין [מ]בין האולם למזבח, משמע שכל אלו המעלות שוות וכולהו מדרבנן. ופירש ריב"א ש"מ הני מעלות דאורייתא נינהו וגמרא גמירי להו הכי דפורשין, דאי אמרת רבנן נינהו ובין האולם למזבח גזירה שלא יכנס בהיכל, בעזרה נמי ליגזור. מיהו אומר רבינו כי יכול רש"י לדחות דבחומרא דשתויי יין וחבירו (אתי) [אתא] ליה שפיר שאסרו ליכנס בין האולם למזבח [שמא] יכנס להיכל [כיון שהחומרא מדרבנן, אבל בפרישה יש]

מסורת הש"ס

א) י"ג אלא, ב) [עירובין ג. זבחים נח:], ג) [ביצה ג. וש"נ], ד) [לעיל לט. וש"נ], ה) תמיד לג., ו) [תוספתא פ"ב ה"י] [ושם איתא הגיר' ושתיק], ז) [ויקרא טז], ח) שייך למשנה לעיל דף מג:,

תורה אור השלם

1. וְגַם אֳנִי חִירָם אֲשֶׁר נָשָׂא זָהָב מֵאוֹפִיר הֵבִיא מֵאֹפִיר עֲצֵי אַלְמֻגִּים הַרְבֵּה מְאֹד וְאֶבֶן יְקָרָה: מלכים א י יא
2. וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כִּסֵּא שֵׁן גָּדוֹל וַיְצַפֵּהוּ זָהָב מוּפָז: מלכים א י יח
3. וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מָאתַיִם צִנָּה זָהָב שָׁחוּט שֵׁשׁ מֵאוֹת זָהָב יַעֲלֶה עַל הַצִּנָּה הָאֶחָת: מלכים א י טז
4. וְכֹל כְּלֵי מַשְׁקֵה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה זָהָב וְכֹל כְּלֵי בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן זָהָב סָגוּר אֵין כֶּסֶף נֶחְשָׁב בִּימֵי שְׁלֹמֹה לִמְאוּמָה: דברי הימים ב ט כ
5. וַיְצַף אֶת הַבַּיִת אֶבֶן יְקָרָה לְתִפְאָרֶת וְהַזָּהָב זְהַב פַּרְוָיִם: דברי הימים ב ג ו
6. וּזֲהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם: בראשית ב יב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שם פרישה אחת היא. כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים דלפני ולפנים ומבין האולם ולמזבח לא בשביל כצ"ל: (ב) ד"ה מעלות כו' הלכך לענין פרישה דקרא נמי לא איצטריך: (ג) ד"ה קדושת היכל כו' לפרוש מבין האולם ולמזבח דילמא עייל לאולם כו' כצ"ל ותיבות פרישה לכל העזרה נמחק: (ד) ד"ה סאה כו' נתפזרו לו ב' קבין ירושלמיות:

מוסף רש"י

וניקום ונגזור גזירה לגזירה. הא דאמרינן בכולי הש"ס שאין גוזרין גזרה לגזרה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח) ושמרתם את משמרתי עשו משמרת, כלומר גזרה למשמרתי לתורתי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזרה לגזרה (ביצה ב:). **התורה חסה על ממונן של ישראל.** שנאמר (ויקרא יד) וצוה הכהן ופנו את הבית וגו', על מה חסה תורה, על פכין של כלי חרס שאין להם טהרה במקוה, א"כ חסה על ממון קל כ"ש על ממון חשוב, א"כ חסה על ממונן של רשעים, קל וחומר על ממונן של צדיקים (לעיל לט. ועי"ש מוסף רש"י).

תום' ישנים (המשך)

להחמיר כמו כן בעזרה כדי שלא יכנס להיכל כיון שהחומרא מן התורה. ורש"י פירש כן משום דכתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד, משמע דאפרישה דהקטרה לא גמירי מעלה אלא כתיבא בהדיא. אך י"ל דגמרא גמיר קאי אבין אולם למזבח כמו שכתוב בפסוק בהדיא גבי פרישה דהיכל. ועוד י"ל כי רש"י פירש כן משום דאמרינן לקמן בסמוך גבי אמר רבא ש"מ (דרשות) [קדושת] היכל ואולם חדא היא כו' היא גופה גזירה כו' ומנין לו דגזירה היא הא אמרו ש"מ מעלות דאורייתא, ואין נראה דקאי ש"מ דרבא על דיחויא דש"מ דלעיל, על כן נראה לרבינו עתה כפירוש רש"י, אך שלא נעמיד מעלות על קדושת עזרת נשים אלא בשל בין האולם למזבח. **כיון דלא מפסיק מידי לא מינכרא כו'.** וא"ת אמאי לא מוכח [ד]מעלות דאורייתא נינהו דאמרן לעיל לא שנו אלא בשעת הקטרת דהיכל אבל בשעת הקטרה דלפני ולפנים [מהיכל פרשי. ושמא הקטרה דלפני ולפנים דחמירא] לא גזרו כל כך. אי נמי כמו [שפירש] ה"ר יוסף דבעינן שיעמדו שם כדי שיוכלו לראות שלא יתקן מבחוץ ויכניס כדרך הצדוקין, ואע"פ שאי אפשר לראות בתוך חלל שני הפרוכות אבל מ"מ מאי דאיפשר לתקן (מתקנתן) [מתקנינן] וגם שם אינו יכול לתקן כל כך א). **גחלים אילך ואילך וחתה מן המאוכלות הפנימיות כו'.** רבינו יעקב לא גרים ליה הכא אלא בפ"ק דתמיד [מ"ד] גרים ליה גבי תרומת הדשן, אבל גבי קטורת בעינן גחלים לוחשות. ורבינו שמואל כתב נמי דבסדר המשנה לא גרים ליה אבל בתמיד [פ"ה מ"א] תנן ליה גבי קטורת של כל יום, ופירש הטעם משום דתניא בתו"כ [אחרי פ"ג ד] מנין שתהא אש בטלה על גבי גחלים ת"ל גחלי אש, הילכך מן הפנימיות שאין בהן להבות אש הוא (אינו) נוטל, והוא הדין ליום הכפורים. **והיום חותה בשל זהב.** בפרק בתרא דראש השנה [כו, א] אמרינן דחותה בל יתנאה, במלבושי זהב קאמרינן דאין קטיגור נעשה סניגור ב). **נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה.** הקשה רבינו נסים גאון היכי מכבדין לאמה ומפסיד קדש והלא קדשו בכלי שרת ותנן [עדיות פ"ח מ"א] (מעיד)

א) עיין בריטב"א בריש סוגין ד"ה [illegible] ובדבריו יש להגיה גם כאן. ועי' בש"ס.